

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SENMANA.

SE VENA 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

PASCUA FLORIDA.

¡¡LA MONA!!

FLOR DE UN DIA.

NOVELA BASADA EN EL BELLÍSIMO DRAMA
DEL MISMO NOMBRE

POR

D. MANUEL ANGELON.

(3.ª EDICION.)

Dos numerosísimas ediciones van ya agotadas desde una obra que se hizo popular desde su primera aparición al público.

Los muchos pedidos que nos asediaban tanto de América como del resto de España, y la carencia absoluta de ejemplares, nos han movido a publicar esta 3.ª edición, con condiciones tales de baratura y buen gusto tipográfico, cual ya no puede exigir más el público que nos favorece.

Bastará decir que la «Flor de un dia» que forma dos bellos y elegantes tomos en 8.º y que antes costaba 28 reales, se espande hoy a 8 reales en Barcelona, y a 10 en el resto de España, franco de porte.

La venta en las principales librerías de esta capital, y para los envíos dirigirse a la Librería Española de Lopez, Rambla del Centro, número 20, tienda.

Ja deuen saber la noticia:

En Cabrera publica un manifest declarantse de la situació y contrari del Tercer. En Polo, en Lirio, en Carassa, lo marqués de Sofraga y Elio 'l segueixen.

Alguns periódichs diuen que 'n Mendiri ha fet lo mateix.

Y altres asseguran que en una reunión celebrada a Bayona, algunos carlistas ab aquell zel eminentment apostólico que 'ls distingeix, havian tractat de assassinar al célebre estudiant de Tortosa.

Nosaltres no fem mes que repetir lo que 's diu.

Si tinguessim aixamples ja veurian com nos explicariam.

Are, qui tinga mal de caps que se 'ls passi.

Un telegramma del Brusi 'ns dona una noticia edificant.

«Se diu que 'l Bisbe de Urgell se disposta a trasladarse a Fransa havent manat girarri sumas de consideració.»

¡Ay! Ditzós ell que las té!

En un café.

Hi entra un xicot que no té un quarto.

Lo mosso:

—¿Qué vol pendre vosté?

Lo xicot:

—Pendré asiento.

—Home magnífica l'ivita! Quan té 'n vás fer?

—No puch dirho, perque quan faig fèrmela mèva, no hi havia ningú a la botiga.

En casa de un sabaté.

—Unas bétinas, diu un senyor.

—Pròbis aquestas: vaja que l'hi venen que ni pintadas.

—¿Quán valen?

—Tres duros.

—Y no me 'n pot rebaixar res?

—Miri: si vol ne rebaixaré los talons.

Un vá a visitar a un amich. Al anàrse'n l'hi suplica que's quedí perque amenassa una gran tempestat.

—No... no... vaig depressa, adieu diu lo visitant.

Al cap de poca estona la tempestat descarrega, y 'l qui se'n havia anat torna.—Obra, diu, que m' hi arrepentit.

—Home jo també, contesta l' altre, tancant-li la porta.

Un cassador contava las sèvas habilitats, y havent dit una mentida molt crespa, un dels qui l' escoltava l'hi va donar un solemne xasco.

Lo cassador queda ab un pam de nas; pero al cap de poch rato exclama:

—Home: fassi 'l favor de donarme una cadeñeta per lligarlo al balcó.

—¿Qué es lo que vol lligarhi?

—Lo mico que vosté m' ha dat. Miri: de micos aquest es lo primer que cassó.

En molts Diaris s' hi han publicat las funcions religiosas d' aquests días, en forma de funció teatral.

«Quatuor de tal autor, cantat per fulano, y per sutano.

«Stabat de tal altre, ab accompanyament de mengano y perengano, etc., etc.»

Y aquesta es l' hora en que 'l Brusi no ha dit encare.—«¡Fins en lo temple del Senyor, se han infiltrat las corrents racionalistas.»

La Epoca de Madrid declara que sentiria que fossen fusellats los rehens carlistas, en cas de serho 'ls liberals.

«Sabent Senyors que té de ser una cosa molt cómoda això d' escriure l' Epoca, allá a Madrid lluny dels carlistas, sense mes molestia que la de sugar la ploma y pèndres una tassa de café?»

En una societat de crèdit necessitaven un secretari.

Se 'n presenta un a concurs y l'hi diuen:

—Vosté es massa jove, perque encare que 'ns consta la sèva aptitud, ni siquiera té pèls a la cara.

—Si vostés me haguessin dit, exclama 'l jove, qu' era qüestió de pèls, creguin que no me hauria pres la pena de solicitar lo càrrec.

—Si.... vaja ¿qué vol que l'hi diguem? vosté té rahó, pero no té pèls.

Vritat senyors qu' es una qüestió peluda?

Los títols de la deuda carlista que representan un valor nominal de 8,000 rals, los venen al estranger per 960.

De modo qu'ells mateixos se atribueixen nomes que 1/8 probabilitat de triunfo.

—Vritat que son modestos?

Paraules del Ministre de Cultos de Alemania.

«L' or del pressupost no déu emplearse en fer bullir l' olla dels sacerdots rebels.»

Ditxosa Alemania, que si té sacerdots rebels, té en cambi or, pressupost y ministres tant rexinxolaus.

Lo cabecilla carlí Adelantado arriba a Villar-gordo de Cabriel, demana comptes al comandant d'armas, y com que no l'hi agradan prou, los hi arregla, fusellantlo.

Fins aquí res hi ha que dir.

Pero es precís que se sapiga que aquest senyor, desempenyant un puesto en l' exèrcit, se 'n vá anar ab los carlins, a conseqüència de un desfalch considerable.

Y no trobará ningú que l'hi arregli les comptes de igual modo?

SOLUCIÓ DE UN CAS APURAT.

Hi havia una vegada un pastor que duya una ovella, una col y un llop. Havent de passar un riu y no poguent passar a l' hora mes que una de aquestas tres coses, se troba que 'l llop pot menjarseli la ovella y la ovella la col. ¿Cóm se las arregla per sortir ab la sèva.

UN GATET.

LLETRETA.

La Dolores n'es noya,
que ab un mocador al cap
fa mes goig que moltes altres
que van ab un luxo gran,
puig a mes de vestir ab gracia,
te un tan airós caminar,
que jo crech que ni Cardona
te com ella tanta sal;
donchs mes de quatre deixadas
que fan asco de mirar,
envejosas de la gracia
qu' elles may tenir podrán,
la retallan y critican
ab lo mes ignoble afany,
contant d' ella las mentidas
y las calumnias mes grans.

Si sarna 's tornès l' enveja;
(quan al mon tanta n'hi há)
¡Mare de Déu quanta gent
hi hauria ab lo cap pelat!

Ne son dos autors dramàtics
don Esteve y don Eudalt,
que encar' que no 's poden veure
se fineixen amistat.
Si l' un es molt envejós,
l' altre n'es molt mes encar'
y si l' un val poca cosa,
poca cosa l' altre val.
Quan don Esteve fa un drama,
un altre 'n fa don Eudalt.
Quan don Eudalt ne fa un,
don Esteve un altre 'n fa.
Y com son bastant dolents

los dramas en general,
s' ha vist que moltes vegadas
los dos han sigut xiulats.

*Si sarna 's tornès l' enveja;
(quan al mon tanta n'hi há)
(Mare de Déu quanta gent
hi hauria ab lo cap pelat!)*

En Joan y la Pauleta
visqueren mes de cinc anys
ab la mes gran armonia
sens doná un escàndol mai;
mes, una mala vehina,
coneguda d'en Joan,
envejant aquella ditxa
y aquella felicitat,
se va valdra de las manyas
y dels enredos mes grans,
per podé encendrer la guerra
alli ahont regnaba la pau.
Y 'ls que avants units vivian
igual que fossen germans,
avuy, per una envejosa,
fins ne viulen separats!

*Si sarna 's tornès l' enveja;
(quan al mon tanta n'hi há)
(Mare de Déu quanta gent
hi hauria ab lo cap pelat!)*

TIRISNAIX.

REPICHES

Un que s' ha arruinat al darrera dels carlins
deya un dia:

—Jo senyors, ab D. Carlos hi he sigut massa liberal.

—Donchs arréglis l' hi digué un correlio-nari. Que no sab que de liberal no se'n pot ser de cap manera?

CARRERS DE BARCELONA.

En quin carré s' hi respira millor? —En lo de Bon ayre.

Y 'l millor pels jornalers, i quin es? —Lo del Mitj-dia.

Y 'l que molesta mes als cundos? —Lo de 'n Guardia.

Y 'l mes propi dels ganduls? —Lo de Plegamans.

Y 'l que ab mes afanys persegueixen los sargentos primers? —Lo de la Estrella.

Y 'l mes trempat de tots? —Lo de Gínjal.

Y 'l que té 'ls sants coberts de terra? —Lo de Sant Culgrat.

—Han vist? Comensa la primavera fent fret. Decididament, era ja necessari un canvi de situació, perque aquest desordre no podia continuar.

En lo dia dels dijous sant los catòlichs van á fer las estacions.

—Y cosa estranya!

Los carlins durant tot l' any, y aixó que s' precian de catoliquíssims, las creman.

Y are aneuho á entendre.

Los carlins diu que son bens:
mes crech que aixó son romans,
miréu los bens y son mansos
y 'ls carlins no 'n son pas gens.

J.

En vista de que l' autoritat de Reus y 'ls liberals vehins de la mateixa ciutat, estavan en disposició de fer corre als rehens carlins la mateixa sort que imposessin als infelissos que se'n havian endut de casa sèva, sembla que aquells vāndalos s' han domesticat una miqueta, deixant anar la sèva presa, sense ferli mal, ni tréureli un quarto.

Si sempre 's fes aixís, als carlins no 'ls xo-

caria gayre aixó de haverse de ferir ab las sévas propias armas.

Lo govern ha suprimit las administracions de loteries de Estella, Vergara y Tolosa.

Y naturalment!

En aquells pobles ja fà molt temps que 'ls hi ha caygut la rifa.

PER PASQUA.

I.

Ja passan las caramellas
ab bandurrias y ab guitarras,
tenoras y fluiols,
y cistells dalt de las canyas.

—Alsa morena.... aquí som:
trèu pèl balconet la cara...
vingan los ous que 't fan nosa
y viva la tèva gracia!

Aixis entre cantants y festas
solan passar la diada
los fadrins de Catalunya,
que ab lo mon no s' encaparran.

Mes jay! als qui capificats
mirém las coses d' Espanya,
no 'ns posan ous al cistell,
que al clatell nos los aixafan.

II.

—Miréula: miréu quin garbo!..
quin balandreig.... gno 'us encanta?
un pam de taló á las botas,
las faldilles un xich altas:

lo cosset mes prim que 'l coll
de un mestre que 's mor de gana;
un mocadoret al cap
y entremij ias arrecadas.

Una riataleta als llabis,
color de rosa á las galtas,
y al coll uns... *sigame pollo...*
es una dona que mata.

Per eila ray, sempre es festa,
may la Pasqua se l' hi acaba:
es la mona del jovent
y de algun vell de xexanta.

III.

Suposo que son padrins
de algun noy de sas germanas:
Ja cal donchs tenir la nona,
que vindrán á dà's las Pasquas.

Recordarse que hi ha tants ous
com anys tinga la quitxalla....
Sobre tot que contents que 'lin
qu' es un cop cad' any y basta.

No fassin com los gobernats
que solém veure aquí á Espanya,
que 's diuhen padrins del poble
y per tals fan respectarse,
que si un dia com avuy
la mona 'l poble 'ls demana,
girant la cara á un costat,
sempre un mico me l'hi clavan.

P. K.

Diu un comandant de caballeria carlista:

—Minyons: si fujo, talléume 'l cap, y 'l de vosaltres que fugí l' hi tallo també.

Encare no acaba de dir aixó 's presenta la tropa, gira grupas y fins que vá ser set ó vuyt horas lluny no vá adonarse de que totas las sévas forsas lo seguijan.

—De alló del cap no hi ha res, exclama, perque no he sigut jo, sino 'l caball qui ha fugit.

—Igual que 'ls nostres, diuhen los altres.

Al llegir l' ordre que suspenia per onze dias las funcions de teatro, deya un actor:

—L' empessari que no vol pèdre'u tot, nos retira 'ls diaris, y jo sense diaris no menjó.....

—Pero home, l' hi responia un amich, molt bon catòlic: —¡Qui parlé de menjá per la setmana santa?.. En dias com aquestosse dejuna.

Un noy sortint de casa del seu pàdrí.

—Papá... papá... Estich mes content!... Ja tinch la mona.

Un borratxo ajassat á la porta de una taberna:

—Jo també.

En un matrimoni:

Lo marit. — Una carta del tèu cusí?... Falsa!.

perjura... infiel!.. ¡M' enganyas!.. Pero aixó s' acabará, y per mes que tinga de donar un espectacle...

Ella. — Sossécat Arturo, que aixó de l' espectacle te ho haurás de guardar per la setmana entrant.... Que no has vist l' ordre que prohibeix los espectacles teatrals?

Dissapte Donya Ventura
digué al veure *La Campana*:

—Ay, ay! aquesta setmana

no hi han fet caricatura.

—Prou n'han feta, digué un metje
que la tè per rellogada.

—Potsé l' haurán esborrada
perque 'ls haurá sortit lletja.

—No senyora, no, al revés
haurá sortit molt bonica..

—Pero home, com s' esplica?
si es bonica com no hi es?

—Promptament está explicat
figúris que ha xocat molt
á... un senyor... y enamorat
l' ha volguda per ell sol.

GESTUS.

No saben aquelles beatas de la setmana pasada?

Donchs lo dimecres tornavan de la plassa ab un parell de pollastres á las mans

—Ola Sra. Susagna: son per Pasqua?

—Potser per avants. Y 'ls de vosté?

—També. també. Perque no diuhen que al dijous sant Nostre Senyor es mort? Donchs lla-vors que no 'u véu, s' ha de aprofitar l'estona.

Un comerciant, embarrancantse ab l' empréstit del Tercer y fiantse dels agents carlins
vá comensarse á trobar-se en desfalch y acabá per declarar-se en quiebra.

Desesperat, sense consol, vá anar á tirarse als peus de un dels qui mes l' havian entabat.

—Ay! digué: las sumas que per mediació de vosté tinch dàdas als carlins, me han perdut.

—Está ab un error, senyor mio, lo bon catòlic no 'n está may de perdut.

—Pero si m' han protestat los pagarés!

—Ditxós vosté qu' es víctima dels protestants.

—Es que he tingut de tancar la casa! ¡Es que he quedat arruiaat!

—Oh! llavors ja no pot demanar més... Félix vosté que se 'n ha anat al cel en cos y ànima!

CANTARELLAS.

Vinam aquí mosca balba
que vols enganyar al mon:
jo sé que á quatre 'n festejas
y dius que no estás per brochs!...

C. DE T.

Ahí no, y avuy m' estimas?..
no 'u comprehend en bona fé:
es que s' acosta la Pasqua
y m' estimas sols per bés?

CH.

Han dit que tens tretze novis
y que jo 'l catorze faig:
donchs si tots com jo t' estiman
aviat no tindrás cap.

P.

Encantada, sessa, tonta,
sense cap gracia nineta,
no temis, que jo t' adoro,
perque me agradan las bledas.

No olvidis la serenata,
no olvidis lo que t'hi dit,
y com que fà molta fresca
tanca... y tornate'n al llit.

J. R.

CUENTOS

Un fadrí blanquer festeja ab una noya.
Al preguntarli la mare:
—Y b' noy com estás d' interessos? vá responder:
—Miréu, devegadas tinch cuyro en remull que no l'daria ni per dotze mil duros.
Lo casament vá endavant y 's troban després que l'mano no t'è un quarto.
—Y aquell cuyro? pregunta la mare.
—Miréuse 'l, diu lo nuvi arremengantse: quan treballó tinch los brassos al'ayqua, y ni per 20 mil duros me 'ls deixaria tallar.

Arriba 'l tren, baixa un pagés que porta un bagul.
Desseguid:—Vol que l' hi duga? Vol que l' hi duga? mil véus l' acossan, mil camàlichs l' hi van al darrera.
—Teniu, diu á un.
—Ahont aném?
—Al hostal de Olot.
Al arribar allá, pregunta 'l pagés:
—Quan val?
—Una pesseta.
—Si no 'us la pintéu, lo qu' es jo no la doño.
—Cóm s' entén?
—Miréu, vos ne dono un ral, y si no 'us acomoda, ja 'us estéu carregant lo bagul y tornantme 'l á la estació, que no hem fet res.

EPICRÍAMAS

—Com es que avuy al sermó (deya en Pau á sa senyora)
ab moltissima afició
estavas mirant traydora
la cara de aquell senyor?
—Ay! porque 'l predicador
á tothom aconsellava
y ab gran foch recomenava
a n'al próxim tindre amor....
Jo per xo l' enamoraba.

A. DE LA F.

Un home molt baixiller
vá aná á preguntar á un boig.
—Que es lo que tenen los bojos?—
Y l'hi respondagu: —Mals jochs!

P. C.

—Segueixim murri, gran pillo,
jalat á dormí al quartelillo.
—No hi dormiré, jo l'hi juro.
—¿Qué no hi dormirás, cap vert?
—No senyó: s'hi juga un duro
que hi passo la nit despert?

L. T. C.

Anant á pendre un bany, veia
l' altre dia jo á una nena,
y ab la mirada serena
observaba lo que feya.
De la sorra 'ls peus ne treya
y 'ls hi tornava á posar,
quan de prompte 's va adonar
que jo la mirava, y japa!
pe a un gran xiscle y escapa...
¿qué l'hi feya por?... LA MAR!

P. Y L.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas é endavanzadas dignas d' insertarse les ciutadans Pere Botero, Pepa y Lola, Dos parayguas, Còmich de Horta, Poca Solta y Un Traxuc.
Son arreglables las dels ciutadans Federich Sisort, Desahagat, Caballer Perths y Dos baliga-balagases tarrassencs.
Les demés que s' han remes y 'l nom dels autors de les quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluyas, fàcils d' endavinar, mal combinadas, mal verificadas ó per altres defectes per l' istil.
Ciutadá D. Petit. L' únic seu, regular, es lo geroglific que no pot combinarse ab signos de imprenta.—Manini. Aprofitarem lo salt del caball y combinació del anagrama.—Ma-

zarino. Y la seva fuga.—Dos Sibochs. Igual que alguns carrossers dels que 'ns envia.—J. Mau. Hianirán les cantarelles.—X. de can Enterra Dimonis. Acepíem ab gust un geroglific: 'l altre no.—Perico Matalassé. Nos ha costat molt de descifrarla; pero está bé.—Pseudònim. Lo pensament final de la seva poesia es guapo: veurem si pot vence las dificultats del temps.—Llambrochs. Enterats y ho tendrem en compte; pero lo de aquesta setmana no s'ha.—J. Franquesa y Gomis. Aprofitarem los similars.—Mal català. ¡Uy! qui sab hont arrivaré!—Quiqu t. Si; pero espíris —Boixompollig. La insertarem.—Un gauxo. Es massa frívola.—Recontratriangul. No podem apropiar res n'és que 'l primer quento y 'l úlim epigràf.—Quedades Trepitja-espines, Sabate de Reus, Gat de las Monjas, Caballero Athos, Tenorio, Badinguet, Martí de Girona, Dos gits de Catalunya, Ociredes Sigerbas, Sucré-candi, Un Prussià y Anònim. Lo qu' envian no fa per cosa.—Un anglès. La combinació del anagrama es gastada: lo geroglific fluix.—Un novici. Idem respecte l'anagrama: las fugas b'—Poca Solta. Idem tocant al seu.—J. E. Lo seu problema es també gastat.—Parents de 'n tufa. Idem. idem.—Desahagat, no 'ns agrada prou.—Un Traxuc. Poden apartar-se las fugas cantarelles.—Còmich d'Horta. Tot lo demés no està tant b' com la primera xarada.—Aramis y Evaristo Menó y Alemar Passan lo favor de remetre la solució a lo que 'ns han enviat.—Gestus. Permetins que no entau em res que puga trascendir á polémiques personals: 'l'altra poesista probarà fortuna: ja 'ns pot entendre.—J. Arguiler. Res de embrancarnos en coses agenes: envíhi coses com 'l últim suelte.—Bech Y vesté també.—Tani y Manant Arregaré alguna cosa.—Laus tubí Crospi. No estranyi que posémen prosa alguna cosa de lo que vesté 'ns envia: no podríam deixar perdre lo xiste que inclouhen: aquesta setmana com sempre.—Prussià Català. Arreglaré alguna cosa.—Joan Poncelet. No es del gènero.—Ramon Enrich B. No robi, porque sino 'l agafaran.—Pere Botero. Mol b'—Pepa y Lola. Vestés dues son una especialitat en xaradas: lo demés fluixea.—Dos parayguas. Està molt b'—Federich Sisort. No s'hi amobini que ja mirarem de arreglarlo.—Dos baliga-balagases tarrassencs. Aquesta setmana fluixean.

5.º ID. 2.º — Lo Papa-gall.
6.º PROBLEMA ARITMETICH — Fan una magnífica plata de crema.
7.º EPIGRÀFIA — Camí dels ases
8.º XARADA 1.º — Po-ma da.
9.º XARADA 2.º — No vi-ci.
10.º ENDAVINALLA — San Sabas.
11.º GEROLÍFICH.— Lo punt de les donas està entre los més das.
Totas las soluciones, las ha endavinadas lo ciudá Quinto Curcio: totas menos la 2. M. P. S.: menos los 2 y 5, Pere sense por: menos las 2, 3, 5, y 10. D Peit: menos las 2, 3, 5, 6 y 10. Manini: menos las 2, 3, 5 y 10. Desahagat: las 4, 6, 8, 9 y 10. Riheire y Caballero Porthos: las 1, 4, 6, 8 y 9. Trepitja-espines: las 4, 6, 8 y 9. Morvant, Capità Trevilla Caballero Aramis, Mosqueter, Sabate de Reus y Gat de las Monjas: las 5, 6, 7 y 9. Rata la pitona y Un anglès: las 4, 8, 9 y 11. Lady Winter y Caballero Athos: las 4, 6, 7 y 8. Pere Taps: las 4, 6 y 9. Tenorio y Badinguet: las 6, 8 y 9. Mazarino, Dos sibochs, y Martí de Girona: las 6, 8 y 11. Dos fills de Catalunya: las 6 y 9. J. Mau y Un militróncho: las 4 y 9. Dos baligas-balagases tarrassencs, y finalment la 1 no mes, Poca Solta.

ANAGRAMA.

Don tot tot me deya un dia
si ab lo tot, tot la teulada,
te dare un punyal molt tot
que fà temps joyos guardava.

Y jo l'hi digui ab frescura
una tot tinch bona y rara,
ficada en un tot molt vell
y l'hi dare si l'hi agrada.

Apa l'ector, té ab cinch lletres
vuit paraules l'anagrama.
No 'n tens prou ab aquests datos?
Donchs posahi un tot y basta.

DOS TABALOTS.

PREGUNTAS.

1.º ¿Qué l'hi falta á la Russia per igualarla ab la Prussia?

DOS FILLS DE CATALUNYA.

2.º ¿Quins son los reys que mes donan que discorre?

DOS BALIGA-BALAGAS TARRASSENCHS.

FUGA DE VOCALS.

M. d.eh R.ch s.eh r.eh y.r.ch
. . p.s.r d. t.t p.ch p.ch. J. R.

FUGA DE CONSONANTS.

.e.a.. e.e.a..
.a .a.a .a .a.a..

TREPITJA EFINAS.

PROBLEMA ARITMETICH.

He vist ab LA CAMPANA are mateix
xicots, homes y donas,
y tots junts no mes fan que vint personas
a que acaban ja de vendre'n tot un seix.

Entre 'ls vint venedors posats en planta
de CAMPANAS tant sols n'he vist quaranta.
Cada home 'n te sis, quatre cada dona
y una cada xicot.—Ab poca estona
digam—si es que 'l contarré no t'espanta,—
¿quants homes, quantas donas
y quants xavals hi h' entre las vint personas.

GESTUS.

XARADA

I.

Es cert que hu tots tenim,
que dos es ben poca cosa,
que tres hi ha en varios rius
y quatre dintre la boca.

Que aixo aixis quinta lector
no 'u duotaras ni una estona,
sobre tot mirant b' i tot
que en la CAMPANA se 't mostra.

JENANI.

II.

A una grossa tot estimo
per cert de bonados cuarta,
que fà mes h' tota sola,
que la tres-dos que despaxa.

MANXAIRE.

Sens ser papa estich á Roma,
sens tenir canons soch fort,
als que estan de mal humor
jo 'ls se pla posar de broma.

Me usan molt: no sabs qui só?
mes alguns usarme temen
altres m' agafan y 'm creman.
¿No sabs res dihen tot aix?

MANEL MIRAPEIX.

(Las solucions en lo proxim número.)
IMP. V. Y F. GASPAR, ATALFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.

GEROGLIFICH.

